

2. KAPITOLA

Podivné zvuky

Jak se blížily ke kavárně U Muchomůrky,
Bella ustavičně štěbetala.

„Ráda chodím na průzkumy,“ vykládala
a mezitím si prohlížela divoké květiny kolem
mýtiny. „Jééé! Čmelák! Viděly jste někdy
tolik malinkých proužků?“

„Můžeš se podívat zblízka tím svým dalekohledem,“ navrhla jí Lilka.

Bella se zahihňala: „Ale to není dalekohled, to jsou noční brýle, se kterými je vidět i ve tmě. Vynalezl je výr pan Mudropírko.“

„Až Bella vyrostе, uvidí ve tmě perfektně jako já,“ vysvětlovala Zlatka, „ale zatím jí to ještě úplně nejde.“

Lilka se už už chystala něco říct, když zaslechla zavrčení. „Co to bylo?“ rozhlížela se. „Šlo to zpoza tamhle toho houští.“

Jola se šla hned podívat, ale nikoho tam nenašla. „To je divné,“ mudrovala.

Brzy dorazily ke kavárně U Muchomůrky. Venkovní stolky se slunečníky byly příliš maličké, a tak se dívky posadily raději na zem do měkkého mechu. Zatímco Bella hned vyrazila na průzkum palouku, Zlatka si přisedla k dívkám, aby si konečně v klidu promluvily.

„Jolo, Lilko,“ oslovila je tiše. „Pamatujete na to zavrčení, co jsme před chvílí slyšely?“

Obě dívky přikývly.

„Dneska,“ pokračovala Zlatka, „jsem v lese už podobné zvuky zaslechla.“

Jola se zakabonila. „Mohli to být Strašbahňáci?“

Strašbahňáci byli zlí služebníci čarodějnice Grizeldy. Slíbila svým nohsledům nový špinavý bažinatý domov, když jí pomůžou vyhnat z lesa Přátelství všechna zvířátka.

Než Zlatka stihla odpovědět, ozvalo se z nitra kavárny hlasité třesnutí. Zlatá kočka vběhla dovnitř, Jola a Lilka si klekly ke dvířkům, aby viděly dovnitř.

Pan a paní Šmidlifouskovi, majitelé kavárny, si drbali dlouhé uši a mlčky se dívali na hromadu rendlíků na podlaze.

„Co se to jen stalo?“ žasla paní Šmidlifousková. „Ještě před vteřinou byly na odkapávači u okna.“

Zlatka zamyšleně zacukala ušima a vrátila se ven k děvčatům. „V lese Přátelství se dějí

Bella Mourková má potíže!

podivné věci,“ zakroutila hlavou Zlatka. „Co to všechno znamená?“

Asi za hodinu Zlatka, Bella a dívky dorazily do Zlatčiny jeskyně. Byla to sluj na dalším překrásném paloučku. Vedle jeskyně rostlo Květomlází, vysoký keř s barevnými květy velikými jako fotbalové míče. Dívky věděly, že Květomlází je spřízněné se všemi květinami v lese Přátelství. Dokud byly jeho květy zdravé, mohly prospívat a růst i všechny ostatní rostliny.

